צרתה של אשה:

היא מתפשטת לפני כל אחד ואומרת: „הריני מוכנה ומזומנה...” בלשון מדעית: נימפומאנית.

גילויים מרעישים אודות חייה ואהבותיה של אשה נימפומאנית (מילן דימונג'ו) בסרט האהבה יוצא הדופן המיוחד במינו והמזעזע באירועיו:

אהבה ברומא

(„יצרים ללא רסן”)

אשר הותר להצגה רק בפני מבוגרים, בקולנוע „תמר” בתל־אביב

מדי לילה היא מחליפה מאהב אחר במיטתה

[illegible]

אבל אהבת־אמת.

(את זה אי־אפשר לפרסם)

אנשים

מי נכנס לבוץ?

הבדיחה, אותה מספר השר־ללא־תיק **יוסף אלמוגי** על ראש הממשלה **דויד בן־גוריון**: כאשר החליט בנו של ביג'י, **עמוס בן־גוריון**, להתחתן בלונדון עם **מרי קאלאז** האנגליה, בימי מלחמת־העולם השניה, טילפן להודיע על־כך לאביו, שהיה באותה תקופה יושב־ראש הנהלת הסוכנות היהודית. ביג'י שמח לבשורה, מיהר לברך את הבן. עמוס רצה להכין את אביו לקראת העובדה שמרי אינה יהודיה, אמר לו בטלפון: „אבל היא לא משלנו!” „מה?” הגיב ביג'י בבהלה, „היא ממפ"ם?” . . . זכרונות ישנים אחרים העלו השבוע חברי־נעוריו של ח"כ מק"י **משה סנה**. באותן שנים היה סנה (אז קליינבוים) חבר ארגון־הנוער הציוני, ותפקידו האישי היה לפעול נגד פעולות התועמלנים הקומוניסטיים בקרב הנוער היהודי. פעם נוכח סנה באחת האסיפות הקומוניסטיות, כשהנואם החל להתקיף את הציונות ואת רעיון העליה לארץ־ישראל. סנה השתלהב והחל לקרוא לעבר המרצה: „אתה חולה! אתה לא נורמלי! אני יודע את זה, כי אני רופא!” הנואם לא נשאר חייב, וענה מיד: „משגינו אתה החולה. אני יודע את זה — אני וטרינר!” . . . אדם נוסף אשר העלה זכרונות השבוע הוא **בצלאל ש"ץ**, בנו של מייסד בית־הספר לגרפיקה ורישום בצלאל בירושלים, הפרופסור **בוריס ש"ץ**: „אבא היה איש שופע מרץ, אופטימי ועליז תמיד. היה מספר לי על הימים שבא לירושלים ומצא עיר מתה, עיר שהולכת לישון בשבע, עם התרגלות. אז הזמין מאירופה כתריסר גיטארות, הפקידן בידי תלמידיו מבצלאל, ויחד יצאו לרחוב לסרנאדה ליילית — להעיר את ירושלים מתרדמתה” . . . השחקן **ריצ'רד טוד** לא פסח בסיורו בארץ כמעט על שום באר תל־אביבי הראוי לשמו. הוא ערך את ביקוריו אלה בחברתם של מארחים נודעים, כמו שר־החקלאות **משה דיין** וראש חברת־התיירות **טדי קולק**. טדי, מצידו לא ויתר על התעמולה הציונית, הסביר לטוד שעה ארוכה את מעלות חיי הקיבוץ בישראל. שאל אותו טוד: „מדוע, אם כן, אתה עצמך אינך חבר קיבוץ?” ענה לו קולק: „זה המועדון היחידי בעולם שבו אי־אפשר לשמור על החברות על־ידי תשלום דמי־חבר בלבד” . . . בעקבות מאמרו ביומון הארץ, בו התקיף **אורי קיסרי** את הטייס שנוכח בשעת תקרית־התאונה של סגן שר־החינוך עמי אסף, על חוסר־נימוס, האשים אותו בין השאר בשחצנות, הזמין מפקדו של האיש, **עזר וייצמן**, את קיסרי לשיחה, הכניס אותו לאחד החדרים בבסיס בו נוכחו עשרים טייסים, ביניהם כאלה שנפגעו בשרות, ואמר לקיסרי: „הנה השחצנים שכתבת עליהם!” קיסרי ישב בחדר נבוך, החל מדבר עם הבחורים, הרציא מטפחת מכיסו והתחיל לנגב את דמעותיו. בסוף השיחה ביקש קיסרי סליחה מהטייסים, הודה שהוא שינה את דעתו והבטיח להם לפעול רבות לעידוד הטובים לטייס . . . ביקורו של שר־המסחר־והתעשייה **פנחס ספיר** בירידה המזרח, נתקל השבוע בכמה קשיים בלתי־צפויים. הקושי העיקרי היה חסרונו של דובר המשרד והממונה על עידוד הסרט הישראלי, **אשר הירשברג**.

מילר ומוראט
חיננה לאיינגה

הדובר שבר את אפו לפני הסיור, נאלץ להיעדר מגנו. כשסייר השר בשטח התערוכה, עבר עם פמלייתו על פני חלקת־קרקע רטובה, התקשה מנהל היריד **יצחק רול** לחלץ רגלו מהאדמה הרטובה: „אתה רואה,” העיר בצחוק לשר, „נכנסתי לבוץ!” „לא רק אתה!” השיב השר אינסטינקטיבית, למרות שרגלו לא שקעה, „גם אני!”

★ ★ ★

מה מרגיש יהודי?

„אני חי משירה ומתקיים מדיפלומטיה”, סיפר השבוע ציר ונצואלה **וינסנטה חרבסי**, במסיבה שנערכה לכבודו לרגל הופעתו הקרובה של אחד מספרי שיריו בעברית. חרבסי, בניגוד לדיפלומטים אחרים, התחיל את הקאריירה שלו בשירה, ועבר ממנה לדיפלומטיה, לפי בקשתו של נשיא מדינתו. לשאלות ידידיו, הזכיר להם שהוא אינו הדיפלומט הראשון הכותב שירים. קדם לו חתן פרס נובל, **סנט־ג'ון פרס** הצרפתי. אך לעומת זאת הוא הדיפלומט הדרום־אמריקאי הראשון הכותב שירים על חג־הסוכות, ריקודי־עם ישראליים ויום־העצמאות בישראל . . . נושאים יהודים אחרים, העושים כיום רושם בעולם, הם נושאי ציוריו של **מרדכי ארדון**, המציג בגלריה מרלבורו בלונדון. מבקרו האמנותי של אובזרוור העריך את ציוריו של ארדון כמעולים, אך באשר לנושאים, הלקוחים מהמיסטיקה היהודית, טען המבקר שקשה לנוצרי לרדת לסוף חחיתו המיסטית של הצייר הישראלי . . . מכתבו האחרון של „עבד העברית” **דניאל פרסקי**, נכתב לאגודת הסופרים בארץ, ובו הודיע **לאברהם ברוידס**, מזכיר האגודה, על תכניתו להשתקע בארץ. כתב הסופר בן ה־74, לפני שנפטר בניו־יורק: „גמרתי את החשבון עם

פסוקי השבוע

● **שר האוצר, לוי אשכול**: „אינני יכול יותר להטיל מסים. בכל הארצות מתלוצצים על שר־האוצר המטיל מסים. אנחנו הגענו בנקודה זו לסוף.”

● **שר המשטרה בכור שיטרית**, לחברי־כנסת אדוק, שגינה את המשטרה על שהרביצה למפגיני בני־ברק: „אלא מה רצית — שתחלק פרסים?”

● **שר המשפטים דוב יוסף**: „הצעת חוק לשון הרע חיובית, ועשוייה לקדם את חיי המדינה!”

● **בטאון המשביר המרכזי, „המשק השיתופי”**, על הצעתו של משה דיין לחסל את המשביר כמוסד מתחרה לחקלאים: „משה דיין דיבר על ,הישראלי ה,משוויץ' באפריקה ובאסיה. עתה אנו קובעים, לדאבון לב, שיש לחפש את הישראלי המשוויץ לא רק באפריקה, אלא גם בתוכנו!”

● **כתב „קול ישראל” טוביה סער**, על ציוריו של יגאל תומרקין: „לא ידעתי שבשביל להיות צייר צריכים לגמור בית־ספר למלאכה!”

● **המשוררת שולמית הר־אבן**: „מה זה אשה מודרנית? נשכבת כמו חתול, קמה כמו נמר ובשבת הולכת לכדורגל!”

● **חבר מרכז הקיבוץ המאוחד, אמיתי בן־צור**: „הבדואי נותן שליש מיבולו לשייך. אנו נותנים שליש מעמלנו לריבית, אז מה ההבדל בינינו לבין הבדואים?”